

امضای قرارداد صلح معروف به مصالحه صد ساله میان ایران و روم

ایران و روم به عنوان دو امپراتوری قدرت مند زمان، در طول حکومت خود، به بهانه‌های گوناگون به متصرفات یکدیگر حمله می‌کردند و با امضای قراردادی به این جنگ‌ها خاتمه می‌دادند.

امضاء، قرارداد صلح معروف به "مصالحه صد ساله" میان ایران و روم (422م)

ایران و روم به عنوان دو امپراتوری قدرت مند زمان، در طول حکومت خود، به بهانه‌های گوناگون به متصرفات یکدیگر حمله می‌کردند و با امضای قراردادی به این جنگ‌ها خاتمه می‌دادند. یکی از جنگ‌های بین دو کشور که در سال 421م با حمله روم آغاز شد، به بهانه آزار و اذیت مسیحیان ایران و نیز فرار برخی از آنان به روم به وقوع پیوست. در این حال پس از آن‌که ماموریت فرستاده پادشاه وقت ایران به بیزانس برای استرداد فراریان ناموفق ماند و امپراتور روم نسبت به عقوبت فراریان در صورت بازگشت به ایران اظهار نگرانی نمود، لاجرم کار به جنگ کشیده شد. از آن طرف، کارگران رومی در ایران به حبس افتاده و اموال آنها نیز توقیف شد. در این جنگ، هر دو طرف قادر به شکست دادن طرف مقابل نبودند اما در نهایت سردار رومی ضمن آتش زدن ادوات جنگی، به خاک روم عقب‌نشینی کرد. گرچه ایران در این جنگ پیروز نشد، اما چهره لشکر شکست خورده نیز به خود نگرفت تا اینکه سپاه روم تقاضای مصالحه نمود. سرانجام در 27 ژانویه سال 422م، قرارداد صلحی به مدت صد سال بین دو طرف منعقد شد. بر اساس این قرارداد که به مصالحه صد ساله شهرت یافت، مسیحیان در ایران و زرتشتیان در روم از آزادی عمل در اعتقادات مذهبی برخوردار شدند. همچنین امپراتوری روم موظف شد هزینه حفظ معابر ایران را در برابر طوایف مخالف برعهده داشته باشد. این هزینه از دیدگاه رومی‌ها نوعی باج‌خواهی ایران تلقی می‌گردید و گاهی از پرداختن آن شانه خالی می‌کردند. قرارداد صد ساله ایران و روم کمتر از بیست سال دوام آورد و آتش جنگ بار دیگر بین دو امپراتوری برافروخته شد.